

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Ludovici Richeomi Societatis Ies. Valedictio Animæ
Deuotæ**

Richeome, Louis

Coloniæ, 1610

De turpitudine peccati ex consideratione iræ Diuinæ. Colloquium LXXI.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50753](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50753)

se nel corā Deo peccato animā suā obligare. Ergo nō modo mortē prætulisse, ne Deū offenderet, illam apparet, sed ignominiā mūdi etiā, quæ se penumero ipsa morte formidabilior est, antetulit atq; prælegit. Sapientiorē profecto illā & haud aliquāto fortiorē opinionē q̄ Romanæ illius Lucretiæ, quæ cōminationib⁹ Tarquiniꝝ Regiæ proles expugnata, ignominia ac morti adulteriū præposuit, & postea conscientia stimulos & secretam infamiā non ferens, ferro sibi pectus aperuit, animamque foemineam eructavit. Liceat mihi per te hoc loco innumera alia exempla eorum præterire, qui post mortem Domini nostri IESV Christi, exquisitissima crudelissimaque mortis genera perpeti maluerunt, quam semel mortale peccatum admittere, reapse illud omni morte tormentoque execrabilius multoque magis abominandum.

De Turpitudine peccati spectata a gravitate iræ diuina.

COLLOQVIUM LXXI.
VIDE

*Liuius l.
7. dec. 1.
Plin. de
viris illust.
Aug. de
Ciuitat.
Dei cap.
29.*

VIDEAMVS nunc quomodo THEO.
 eadem hæc consideratio, di-
 uerso paululum modo insti-
 tuta, odium illud peccati in nobis
 augeat atque inflammet. Perspecto
 enim primo quam grauius DEVS
 propter protoplasti vnicum pecca-
 tum ad iram fuerit prouocatus,
 concludemus reuera fieri non pos-
 se, quin peccatum summum malum
 sit, & idcirco modis omnibus, &
 quod aiunt, velis remisque fugien-
 dum. Apparet autem diuina ira ex
 eo euidenter plane & manifestè,
 quod hominem morti adiudicauit,
 postquam ille videlicet pulcherri-
 mum suum ædificium ex quatuor
 admodum vniuersi partibus ele-
 gantissimè comportatis coagmen-
 tatum, id est, corpus humanum ex
 quatuor elementis conflatum, caput
 suorum operum, domiciliū diuinę ima-
 ginis, & structurā longè omnibus cæ-
 teris ipsaque adeo Cæli fabrica in suo
 genere nobiliore, quæadmodū ha-
 ctenus fusè ac copiosè ostendimus,
 demolitus fuit, miserrimeque defor-
 mauit. Ita Rex aliquis cū Principis
 cuius-

cuiusdam castellum deleri stirpibusque quasi euulsum terræ æquari iubet, summè se iratum commotumque animo esse demonstrat. Nec ipsi reges Galliarum indignationem suam melius expressiusque hactenus ostendere potuerunt, quam cum hac pœna in soluta ac profligata vitæ Principes, Sanctæque matris Ecclesiæ persecutores animaduernerunt, quemadmodum de Clodoueo, sancto Ludouico, Ludouico Maiore & filio suo, deque alijs diligentibus Ecclesiæ ac populi sui Pastoribus, ex Gallorum Fastis & Annalibus memoriæ proditum fuisse reperimus. Quin & Alexander Magnus tum denique iræ furorique suo satisfacisse se arbitratus fuit, tunc omnes indignationis suæ flammæ in Thebanos euomuisse se existimauit, quando eorum urbem Thebas diruit & solo adæquauit. Jam autem illud contendere velle, leue videri admodum protoplasti hoc delictum fuisse, neque adeo immanem iram promeruisse, id vero blas-

*Plut. in
Alex.*

blasphemia est, & insignis plane in diuinam sapientiam iniuria ac bonitatem. Illud tu mihi ergo potius concluderis, peccatum, propter quod DEVS irritatus grauissimam seuerissimamque sententiam in suam fabricam edidit, rem mirificè arrogantem, insigniter iniuriosam esse oportere, siquidem caelestem illam infinitamque bonitatem ad tantam iram prouocauit, ut ea postea non nisi nobilissimi sui palatij ac Regalis aedificij demolitione & vastitate videatur potuisse expiari. Quid ego nunc Moysen dicam, qui *Exo 32.19.* nequaquam Tabulas suas Decalogum continentem, summa cum indignitate fregisset, terraeque allisisset, nisi peccati Hebraeorum grauitas enormitasque eum iustissime inflammasset & accendisset? Videmus proinde in morte poenam acerrimam mortalibus constitutam, videmus extremam choleram à Deo conceptam, & in hac admirandam detestationem; qua exaestuans protoplastum illiusque

liberos, & vniuersam post eos posteritatem morti æternæ adiudicauit. Deum immortalem! quem rigorem, quæ supplicia, quæ tormenta peccata nostra promerebuntur, quibus quotidie animas nostras immergimus, & præter hæreditarium illud, obstringimur, Diaboloque & morti perpetuæ obligamur? Si unico dentis letiferi ictu humanum genus vulneratum, contagionemque postea in vniuersam posteritatem transfundens neci sempiternæ tributarium effectum fuit, & sine vlla exemptionis spe sepulcris indies destinatur, quid facient ebriosi, quid helluones, quid prædones, quid proditores, quid meretricij, quid scortatores, quid homicidæ, quid blasphemi, quid scelerati alij atque alij de die in diem peccata contra diuinam Maiestatem aggerentes, & accumulantes? quas non illi plagas, quæ non vulnera, quas non mortes, quæ non tormenta illi subibunt ac patientur? quis gladius, quis culter satis &

con-

conuenienter eos diuidet ac dif-
 fecabit? quis ignis fatis eos vret
 & excoquet? quæ mors crudeliter
 fatis illos consumet? & miramur,
 adhuc, atque etiam, si dijs pla-
 cet, obstupescimus, cum mun-
 dum hunc plenum malorum, ple-
 num miseriarum, plenum ærum-
 narum conspiciamus? cum tan-
 tam agrorum maciem ac sterilita-
 tem? cum tantam annonæ caritatem?
 tantum morborum? tantum bellorum?
 tantum cladum? tantum calami-
 tatum passim dominari videmus ac
 contuemur? an inquam mirari pos-
 sumus, cum ex altera parte tan-
 tundem peccatorum, tantundem
 flagitiorum, imo plus, imo am-
 plius contemplamur? quorum vel
 minimum Infernum promeretur,
 qui ærumnas mille sæculorum,
 ac calamitates totius orbis supe-
 rat & anteuertit? Miremur ergo
 potius quod ignis luculentior non
 est, quod diluuium non habemus,
 quod cælum toties irritatum se
 continet, non tonat, non ful-
 minat, non fulgurat: agamus

poenitentiam quo illum nobis conciliemus, qui solus diabolum frangere, mortem allidere, peccataque potest extirpare.

De turpitudine peccati, considerata prima morte spirituali. Definitio & diuisio peccati. De peccato originali.

COLLOQVIUM LXXII.

THEO.

CVM ergo ita mihi quispiam meditationum super discessu suo studiosus, in hoc subiecto mortis corporalis iram diuinam & turpitudinem peccati considerarit: & idcirco immortale in illud odium conceperit, non insistit in hoc loco mihi, sed ad considerationem mortis animæ per eandem latronem conciliatæ transiens, ubi crudele illud peccati diuortium quo animam illiusque vitam dissuit atque dissoluit examinans, maius adhuc multò odium choleramque in iuratum illum humani generis hostem hauriat & consequatur. Vt igitur vita corporis anima est, quæ propter